

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **Maxad Lease s.r.o.**
sídlem Osvooboditelů 3778, Zlín
zastoupen Mgr. Bc. Tomášem Mravcem, advokátem
sídlem Hřebíčкова 1320, Zlín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2025, č. j. 23324/25/5100-41456-712955,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) 35 zajišťovacími příkazy ze dne 25. 6. 2025 uložil žalobci, aby na úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2022-květen 2025 složil jistotu na depozitní účet správce daně

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

v celkové výši 2 996 858 Kč. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a napadené zajišťovací příkazy potvrdil.

II. Žaloba

2. Žalobce zpochybňuje předpoklad budoucího stanovení daně. Namítá, že jeho obchodní spolupráce se společností MAXXAN plus s.r.o. (dále jen „MAXXAN“) je ekonomicky opodstatněná. Společnost MAXXAN neměla v důsledku pandemie covid dostatek prostředků k financování vozidel. Jednatelka této společnosti byla ochotna financovat společnost ze svých zdrojů, avšak pouze výměnou za obchodní podíl ve společnosti. To odmítla jediná společnice společnosti MAXXAN, jejíž manžel disponuje kontakty a know-how k tomu, aby mohla společnost získat zakázky od svých odběratelů. Proto vznikl v roce 2022 žalobce (*jehož jediným společníkem a jednatelkou je jednatelka společnosti MAXXAN*), který byl schopen nakoupit vozidla a poskytnout je pro zajištění podnikatelského záměru společnosti MAXXAN. Úhrady za plnění pro třetí osoby byly fakturovány rovnou na žalobce, aby se k penězům za pronajatá vozidla dostal. Takový model – chránící ekonomické a podnikatelské zájmy fyzických osob – není nijak nestandardní. Žalobce měl peníze, společnost MAXXAN měla zakázky a kontakty. K neodvedení DPH došlo na základě zhoršené ekonomické situace společnosti MAXXAN. Žalobce neučinil kroky k předejití rizik (např. uplatněním ručení), protože o takové možnosti nevěděl. Poté, co byl správcem daně o této možnosti poučen, už tak činí.
3. Domnělé nestandardní znaky (absence webových stránek, virtuální sídlo atd.) jsou v oboru *rozvoz zásilek pro předem dohodnuté subjekty* běžné. Internetová inzerce, sídlo či webové stránky a s nimi spojené náklady jsou pro společnost MAXXAN zbytečné. Koncoví uživatelé služeb se obrací na jiné subjekty než na žalobce a společnost MAXXAN.
4. Obavy správce daně o dobytost daně postavené jen na tom, že žalobce nevlastní nemovitosti, má nízké zůstatky prostředků na bankovních účtech a vlastní pouze pět motorových vozidel (jejichž cenu obvyklou určil správce daně v souhrnné výši 1 266 642 Kč), jsou dle žalobce zcela obecné a pro vydání zajišťovacích příkazů nedostatečné.
5. Nehrozí ani nebezpečí z prodlení. To musí být dle žalobce založeno na aktivní snaze daňového subjektu vyhnout se splnění uložené povinnosti, například zcizením majetku. Žádná taková zjištění však správce daně neučinil. Žalobce naopak začal v mezidobí provozovat další vozidlo. Nikdy neměl vůči správci daně nedoplatky, je dlouholetým a stabilním subjektem na trhu a při daňové kontrole spolupracoval. U správce daně je navíc zajištěno již více než 2 000 000 Kč a tyto prostředky jsou jednoduše dobyté.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za správné a na jeho odůvodnění odkazuje. Správce daně identifikoval podvodný řetězec, kterého se žalobce účastnil. Chybějící daň byla zjištěna u společnosti MAXXAN, která neuhradila vlastní daň tvrzenou v daňových přiznáních za příslušná zdaňovací období. Zjištěné nestandardnosti a dlouhodobost neplnění daňových povinností vylučují ojedinělé podnikatelské selhání. Onu zhoršenou majetkovou situaci (navzdory které pokračoval žalobce ve spolupráci s touto společností) žalobce ani nijak nedokládá. Úhrady za zdanitelná plnění prováděl žalobce na soukromý účet jednatelky společnosti MAXXAN, která je současně jednatelkou a jediným společníkem žalobce. Ve spolupráci s tímto dodavatelem žalobce bez jakýchkoli opatření pokračoval, i když na základě personálního propojení musel vědět o tom, že si neplní své daňové povinnosti.

Nelogický je přitom celý obchodní model, při kterém žalobce pronajímá společnosti MAXXAN několik vozidel a následně od ní přijímá plnění v podobě přepravních služeb. Zdanitelná plnění mohl žalobce uskutečňovat sám. Společnost MAXXAN byla veřejně označena za nespolehlivého plátce. Žalobce tedy o své účasti na podvodu také mohl a měl vědět. Předpoklad budoucího stanovení daně je proto dán.

7. Žalovaný měl obavy o budoucí dobytost daně. Žalobce nemá majetek významnější hodnoty s výjimkou motorových vozidel, jejichž hodnota v čase výrazně klesá, a která jde navíc snadno přemístit mimo dosah správce daně. Není ani jasné, kde a v jakém stavu se vozidla nachází. Ani jejich souhrnná hodnota přitom není dostatečná. Ekonomická činnost žalobce je nízká a klesá. Žalobce přitom průměrně 87 % zdanitelných plnění přijal právě od společnosti MAXXAN.
8. Žalobce nevysvětlil, proč prováděl úhrady za zdanitelná plnění na soukromý bankovní účet jednatelky a proč ve spolupráci pokračoval i poté, co přestal dodavatel plnit své daňové povinnosti. Nejde tedy o samotnou existenci obchodního vztahu mezi společnostmi, ale o jeho nastavení tak, aby umožnil žalobci profitovat z neodvedení DPH jeho dodavatelem za současného odvedení prostředků na osobní účet jednatelky obou společností. Není divu, že nemá společnost MAXXAN prostředky, pokud platby za poskytnutá plnění přijímá její jednatelka. Budoucí opatrnost žalobce je pro zajišťovací příkazy nepodstatná.
9. Žalobce si v žalobě vybral pouze některé nestandardní okolnosti. Pro posouzení věci je však zásadní zejména jejich vzájemná souvislost. S ohledem na nastavený způsob úhrad a personální propojení jde o vědomé páchaní podvodu na DPH. Žalovaný považuje za zarážející, že společnost MAXXAN nepotřebovala sama sebe nijak prezentovat a získávat nové klienty, ale současně ji spolupráce s těmi stávajícími dostala do ekonomické situace, ve které nebyla schopná platit daně. Nebezpečí z prodlení dle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, nehrozí jen v případech aktivního zbavování se majetku, nýbrž také pokud daňový subjekt disponuje pouze snadno převoditelným majetkem v nedostatečné výši. Pozdější provoz dalšího vozidla není relevantní. Podstatná je situace v okamžiku vydání zajišťovacího příkazu, resp. rozhodnutí o odvolání. Jinak by mohl žalobce založit nezákonnost napadeného rozhodnutí *ex post*. Spolupráce žalobce s daňovými orgány uvedené okolnosti nevyváží. Většina zajištěných prostředků je právě důsledkem zajišťovacích příkazů.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
11. Žaloba **není** důvodná.
12. Úvodem zdejší soud konstatuje, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami, které žalobce uplatnil v předcházejícím daňovém řízení, včetně odvolání. Žalobci se v napadeném rozhodnutí dostalo jasné odpovědi na uplatněné námitky, přičemž žalovaný své závěry podrobně odůvodnil. Na polemiku s napadeným rozhodnutím však žalobce v žalobě rezignoval, pouze své námitky (již řádně vypořádané žalovaným) mechanicky zopakoval. V takovém případě postačí, pokud soud k obecně formulovaným žalobním bodům pouze shrne závěry žalovaného a buď se s nimi ztotožní nebo nikoliv. Funkcí soudního přezkumu totiž není stále dokola podrobně uvádět již vyřčené (srov. např. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

13. Předmětem sporu je otázka, zda v případě žalobce byly naplněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů. Předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104). Podmínkou účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu okamžikem jeho vydání dle § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, je také to, že hrozí nebezpečí z prodlení.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žalobci bude pravděpodobně doměřena daň, neboť mu bude odepřen nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od společnosti MAXXAN z důvodu účasti obou společností na podvodu na DPH. Obavu o budoucí dobytost daně pojal na základě zjištění ohledně struktury a hodnoty majetku žalobce a struktury jeho dodavatelů a odběratelů (žalobce má tři stálé odběratele a jednoho personálně propojeného dodavatele, který mu dodával za předmětná zdaňovací období drtivou většinu přijatých zdanitelných plnění), způsobu úhrady (žalobce hradil za přijatá zdanitelná plnění na soukromý bankovní účet jednatelky dodavatele, která je současně jednatelkou a společníkem žalobce) a na základě vývoje ekonomické výkonnosti a výsledku hospodaření žalobce.
15. Zdanitelná plnění od společnosti MAXXAN tvořila v posuzovaných zdaňovacích obdobích přibližně 87 % plnění, která měl žalobce přijmout. Žalobce se účastnil jako tzv. *buffer* podvodného řetězce, ve kterém společnost MAXXAN působila na pozici *missing trader*. Řetězec měl velmi jednoduchou strukturu. Společnost MAXXAN neuhradila daň z poskytnutého zdanitelného plnění, ze kterého si žalobce nárokuje odpočet daně, přičemž úhrada za tato zdanitelná plnění přijatá žalobcem je prováděna na soukromý bankovní účet jednatelky společnosti MAXXAN a současně také jediného společníka a jednatelky žalobce.
16. Vše dokresluje to, že společnost MAXXAN má pouze virtuální sídlo a nemá žádnou provozovnu. Nezakládá účetní závěrky do sbírky listin a nedisponuje webovými stránkami či nemovitým majetkem. Dne 23. 9. 2023 se společnost MAXXAN stala nespolehlivým plátcem DPH, což svědčí o tom, že porušila povinnosti vztahující se ke správě daní závažným způsobem. Daňová přiznání k DPH tato společnost podává, avšak vykázanou daňovou povinnost již nehradí, čímž vzniká *chybějící daň*. Na jejím osobní daňovém účtu byly ke dni 2. 6. 2025 evidovány nedoplatky v řádu milionu korun. Ani žalobce nedisponuje skutečným sídlem nebo provozovnou, webovými stránkami nebo veřejně dostupným kontaktem, kde by jej veřejnost mohla kontaktovat. Mezi oběma společnostmi je již uvedené významné personální propojení.
17. Zdejší soud souhlasí se žalobcem, že absence webových stránek a virtuální sídlo nejsou nestandardní okolnosti, které by samy o sobě stačily pro závěr o tom, že je daňový subjekt účastníkem podvodu na DPH, a to bez ohledu na to, zda jde o obor *rozvozu zásilek pro předem dohodnuté subjekty*. V souladu se žalovaným sice nemá za to, že by byly zbytečné, obzvlášť v situaci, kdy společnost MAXXAN evidentně nebyla schopna se stávajícími obchodními partnery dosáhnout pozitivních ekonomických výsledků, není ale na správním soudu, ani na daňových orgánech, aby hodnotily, jakým způsobem si daňové subjekty organizují svou činnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

18. I přes uvedené má zdejší soud za to, že jsou dány silné indicie o podvodné povaze zmíněného řetězce, resp. obchodního modelu. Silné personální propojení dodavatele a odběratele v jedné osobě ruku v ruce s platbami za dodaná plnění na soukromý bankovní účet této osoby a následné neplnění daňových povinností společností, na jejíž účty žalobce prostředky nikdy neposlal, jsou pro takový závěr zcela dostačující. Ani zdejší soud nemá za to, že by nehrazení daně v tomto kontextu mohlo být důsledkem *ojedinělého podnikatelského selhání*. Jednatelka žalobce musela vědět, že jiná společnost, kterou obchodně vede, DPH neplatí (a později, že se stala nespolehlivým plátcem DPH). Obzvláště pokud platby za přijatá plnění chodily na její vlastní soukromý bankovní účet. K tomu přistupuje žalovaným poukazovaný nelogický obchodní model spočívající v tom, že žalobce pronajímá společnosti MAXXAD vozidla, aby od ní současně jako plnění přijímal přepravní služby. Jakkoliv první část tohoto vztahu by bylo možné vysvětlit (žalobce má vozidla, ale pouze společnost MAXXAD má na základě svých kontaktů a know-how zakázky), druhá část vztahu opravdu v kontextu tvrzení žalobce elementární logiku postrádá, neboť zákazníkem (odběratelem přepravních služeb) společnosti MAXXAD je sám žalobce.
19. Skutečný smysl daných transakcí pak dokresluje, že jednatelkou obou společností (a jediným společníkem žalobce) je tatáž osoba. Žalobce tudíž musel vědět, kde končí peníze za uskutečněná plnění a jak se to v řetězci má s úhradou DPH. V takové situaci není podstatné, zda a jaké kroky žalobce činil, aby *předešel rizikům*, neboť všech podstatných okolností si vzhledem k osobě jednatelky obou společností musel být žalobce vědom. Ačkoliv je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že daňové orgány považovaly za stěžejní skutečnost, že je jednatelkou obou společností jedna a tatáž osoba, a že na její soukromý účet odcházely platby za žalobcem přijatá zdanitelná plnění, žalobce ponechává tyto skutečnosti v žalobě bez reakce a v průběhu daňového řízení se k tomu jednatelka žalobce odmítla vyjádřit z důvodu obavy z trestního stíhání. Předpoklad budoucího stanovení daně byl dle zdejšího soudu bez pochyby dán.
20. Existenci odůvodněné obavy, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi, žalovaný vystavěl zejména na majetkových poměrech žalobce. Ten kromě pěti motorových vozidel, jejichž hodnota je v čase proměnlivá a která lze snadno přemístit mimo faktický dosah správce daně, nemá žádný relevantní majetek. Není přitom zřejmé, kde se vozidla pronajímaná společností MAXXAN na pozici *missing tradera* nachází a v jakém jsou stavu. V daňovém přiznání k dani z příjmů z právnických osob za rok 2024 žalobce uvedl výsledek hospodaření ke dni 31. 12. 2024 ve výši 126 022 Kč při úhrnu čistého obrátu 7 243 574 Kč. Na bankovních účtech nebyly zjištěny dostatečné zůstatky a nic nesevčí o existenci pohledávek v dostatečné výši pro úhradu daně. Žalobce navíc vykazuje klesající výsledky hospodaření, což snižuje pravděpodobnost budoucí úhrady daně. Ani v souhrnu nebyly prostředky, kterými žalobce disponoval, dostatečné pro uhrazení pravděpodobně v budoucnu stanovené daně. Obavy podle žalovaného vyvolává také účelové chování společností, resp. jejich jednatelky.
21. Zdejší soud souhlasí, že majetek žalobce včetně jeho vývoje a očividně účelové chování jednatelky obou společností ve svém souhrnu vyvolává obavy, že bude daň v době její vymahatelnosti nedobytná. Platí, že nižší pravděpodobnost (slabší důvody) ve vztahu k budoucímu stanovení daně lze kompenzovat jasnými okolnostmi (silnými důvody) svědčícími o tom, že daň bude v budoucnu nedobytná, a naopak. V nyní posuzované situaci vše svědčí o účasti žalobce na daňovém podvodu a je dána *více intenzivní pravděpodobnost budoucího stanovení daně*, a tedy postačí méně výrazná a podložená obava o její budoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

dobytnost (*a contrario* bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Afs 33/2017-44, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, nebo ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 Afs 373/2017-38).

22. Žalobce nevysvětlil, odkud pramení jeho názor, že by muselo být nebezpečí z prodlení založeno na *aktivní snaze* daňového subjektu o vyhnutí se splnění daňové povinnosti. Z § 167 daňového řádu ani z judikatury správních soudů nic takového nevyplývá. Naopak obecně platí, že zajišťovací příkaz lze vydat jak v případech insolvence či aktivního zbavování se majetku, tak i tehdy, pokud zjištěné skutečnosti teprve ve svém souhrnu vyvolávají pochybnosti o tom, že daň bude uhrazena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2020, č. j. 6 Afs 96/2020-38). Z tvrzení uplatněných v žalobě přitom není zřejmé, z čeho by žalobce budoucí daň uhradil. Jeho majetek, jak bylo uvedeno výše, by k zaplacení daně nestačil, a navíc se v čase zmenšoval. Důvody uvedené žalovaným jsou proto pro vydání zajišťovacích příkazů dostatečné. Žalovaný jak obavy o budoucí dobyttnost daně, tak nebezpečí z prodlení odůvodnil nejen majetkovou situací žalobce (a jejím výhledem), ale také popsáním jednáním jeho jednatelky, vyvádějící prostředky pro společnost MAXXAN na soukromý účet. Je přitom obvyklé, že se skutečnosti zdůvodňující obavy o dobyttnost daně a nebezpečí z prodlení navzájem překrývají nebo jsou dokonce totožné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 209/2014-86).
23. Skutečnost, že žalobce se správcem daně spolupracuje a doposud hradil své daňové povinnosti, není zásadní a nemůže vyvážit výše uvedené. Ostatně pro subjekt na pozici *buffer* jde o jednání typické. Jinak by ani nemohl svou daňovou povinnost ponížít o neoprávněné odpočty a ziskát sledovanou výhodu. Vzhledem k souhrnu okolností svědčících o neuspokojivé majetkové situaci žalobce a jejím vývoji přitom není nijak zásadní ani skutečnost, že žalobce *začal provozovat* jedno další vozidlo (přičemž ani není zřejmé, kdy se tak mělo stát). Tvrzení žalobce, že je dlouholetým a stabilním subjektem na trhu, neodpovídá zjištěním daňových orgánů (a ostatně ani tvrzení samotného žalobce), že žalobce vznikl v roce 2022 za účelem obchodování se společností MAXXAN a také takřka s nikým jiným neobchodoval. Částka, která byla zajištěna správcem daně na základě zajišťovacích příkazů, taktéž nic nevypovídá o tom, zda v době vydání zajišťovacích příkazů existovala obava o budoucí nedobytnost daně nebo nebezpečí z prodlení.

V. Závěr a náklady řízení

24. Ze shora uvedených důvodů zdejší soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. července 2026

David Raus v.r.
předseda senátu